

Europe and it's challenges - days of equality, opportunity and diversity

Pedagógia szakosként egy pozsonyi projektben

Üdvözlöm a kedves olvasót! Én Csider Bálint vagyok, egy harmadéves Pedagógia BA szakos hallgató és szeretnék beszámolni egy külföldi projektről, amin nemrég vettem részt néhány vállalkozó szellemű szaktársammal.

Ez a kis kaland pont úgy kezdődött, mint a legtöbb mesebeli történet. Van egy főszereplő (jómagam), aki egy teljesen átlagos életet él, majd egyszer csak történik vele valami, ami megváltoztatja a status quo-t és arra készíti hősünket, hogy cselekedjen, változtasson valamin. Ebben az esetben a kihívást egy Teams-en keresztül érkezett üzenet jelentette, amit a szakfelelősömtől kaptam egy szép nyári napon. Az üzenetben a következő állt: *„Kedves Bálint! Meghívást kaptunk egy nyertes pályázatra a pozsonyi Magyar Tannyelvű Alapiskolába. 2024. október 9-11-én egy nemzetközi találkozóra hívnak bennünket. A részleteket a mellékelt Word dokumentumban olvashatja. Számíthatok magára?”*

Gyorsan meg is néztem a mellékletet. Nagyon kecsegtető három napos tanulmányi kirándulásnak tűnt, ami kínált egy sor kulturális programot (városnézés, kirándulás, kulturális programok). A háromnapos projekt *„Europe and it's challenges - days of equality, opportunity and diversity”* gazdája a Magyarországi Reformpedagógiai Egyesület partnere, a Magyar Tannyelvű Alapiskola és Gimnázium (Základná škola a Gymnázium s vyučovacím jazykom maďarským) mellett működő Ratio Educationis Egyesület. Valami azonban mégis nyugtalanított. Nem láttam egy olyan számot sem, amiből a költségekre tudtam volna következtetni. Ez érthető módon zavarta a csóró egyetemista fejemet, úgyhogy szinte azonnal vissza is kérdeztem, hogy milyen költségekre kell számítani. És akkor pár órán belül meg is kaptam a választ, mi szerint: *„Az étkeztetést, az utazást, a szállást és a tervezett programok költségét is mind a partnerintézmény, illetve az Európai Unió finanszírozza.”*

Ennek tudatában azonnal el is fogadtam a felkérést és mint évfolyamfelelős, meg is kaptam a feladatot, hogy szervezzek még magam mellé további három diákot, ugyanis, mint kiderült, egy évfolyamról akár négy hallgató is jöhet. Mivel szaktársaim készségesen közreműködtek, így viszonylag hamar össze is állt a tanárnővel együtt 11 fős csapat. Négy hallgató a harmadik évfolyamról, kettő hallgató a második évfolyamról és szintén négy az első évfolyamról.

Október 9-én reggel indultunk Flixbusszal Pozsonyba. Bepakoltuk a bőröndöket, elfoglaltuk helyeinket és egy pár óra alatt meg is érkeztünk Pozsonyba. Az út egyébként nagyon nyugalmas volt és kifejezetten örültem, hogy egy olyan évfolyamtársam mellé kerültem, akivel alapjáraton ritkán beszélek és így volt alkalmam kicsit jobban megismerni.

Fiatal volt még a délután, mikor megérkeztünk. A buszpályaudvartól egy fél óras gyalogút vezetett a szállásunkhoz. A recepción álldogáltunk fél órát, mint jobbágyok a sakktáblán, majd miután nagy nehezen kiadták nekünk a kulcsokat, indulhatott a szobakeresés, ami kissé elhúzódott. Minden lakosztály három helységből épült fel, egy kis előszoba, egy fürdőszoba és egy kicsit nagyobb hálószoba, benne 4 ágygal és egy kis asztalkával. Kaptunk egyébként vízforralót és néhány teafiltert is, ami kellemes meglepetésként ért mindannyiunkat.

Gyorsan átöltöztünk elegáns ruhába (már aki, mert volt, aki nem hozott magával) és el is indultunk a Magyar Tannyelvű Alapiskola és Gimnáziumba. Kis késéssel érkeztünk az iskola ebédlőjébe, ahol már zajlott a bemutatkozást. A teremben gyönyörűen díszített asztalok és különböző, finomabbnál finomabb enni- és innivalók vártak bennünket. Minden meghívott szervezetnek volt lehetősége mondani pár szót magáról és hogy kit és mit is képvisel, nagyjából öt percben. Na most amire mi nem számítottunk, hogy a bemutatkozást angolul kell majd elmondanunk, mert bizony vannak olyan külföldi vendégek, akik nem beszélnek magyarul. Ezt az utolsó pillanatban tudtuk meg, így mikor kiálltunk a szakfelelős tanárnővel, hogy bemutassuk az ELTE-t és az egyesületet, egymásnak passzolgattuk a mikrofont, mint a kosárlabdát. Ennek pedig egy végtelenül komikus előadás lett a vége, ami alatt bemutattuk az egyetemet, a szakot és a magyar résztvevőket is.

Ezután következett a városnézés. Pozsony fontosabb történelmi helyszíneit és legkülönbözőbb templomait látogattuk meg. A túravezető egyébként nagyon kedves és figyelmes volt és rengeteg érdekességet mesélt a városról és annak vallási aspektusairól. Voltunk református, katolikus és evangélikus templomban, illetve egy kis mecsetszerűségbe is bejutottunk, amit a Pozsony környéki iszlám vallásúak használnak. Két helyszín között pedig nagyon jókat beszélgettünk a szaktársakkal a vallásosságról és különböző történelmi időkről. Számomra talán az iszlám imahely volt a legérdekesebb, mert korábban sosem voltam még ilyen helyen és sok érdekességet tudtam ott. Pl.: Tudtátok, hogy az iszlám vallásban kötelező jelleggel naponta ötször imádkozni kell és ezeknek az imáknak van egy szigorúan megszabott időszávja, hogy mikor kell megtörténnjen? Vagy hogy az iszlám vallásban a disznó tisztátalan állatnak számít és fogyasztása tiltott? Én nem, és nagyon érdekes volt mindezekkel élőben találkozni.

A nagyjából egy és fél óras városnézés után visszamentünk az iskolába. A finom svédasztalos vacsora (többek között sült oldalas és juhtúrós galuska) után meghallgattuk az iskola legtehetségesebb diákjainak előadását. Elsőre kicsit megijedtem, hogy unalmas előadások lesznek, ahol mindenki csak a biztatás kedvéért tapsol és mosolyog, de hála a jó ének, hatalmasat tévedtem. Az előadó diákok olyan érzékkel szavaltak és énekeltek, amire őszintén nem számítottam. Volt itt egyéni előadás, duett, gitárszólo és csoportos produkció is. Hihetetlen élmény volt és utólag is hatalmas gratuláció az előadó diákoknak. És ezzel véget is

ért az első napi programterv, úgyhogy innentől kezdve szabad kezét kaptunk. A társaság egyik fele elment egy közeli bárba, a másik pedig vissza a szállásra pihenni.

A második nap kicsit kevésbé volt eseménydús. Korán reggel keltünk és busszal felvittek minket Vöröskő várába, ahol gyakorlatilag az egész délelőttöt töltöttük. Az idegenvezető csak szlovákul tudott, így nem sokat értettünk. Az egyik kísérő tanár fordította a szöveget, így mindenki rá figyelt. A vár egyébként egy hegycsúcsra épült és az évek során többször is átalakították. Egy kis kőhídon lehetett bejutni, minden más irányból magas fal védte a váralsót. Középen volt egy szép kis udvar, itt gyülekeztünk a bejárás előtt és után. Pincéiben hol bort, hol terményeket (például a Fuggerek), hol pedig fegyvereket és foglyokat tároltak. Ami különösen érdekes volt, hogy minden terem egy kicsit másképp volt berendezve. Az egyik terem inkább a reneszánsz, a másik a barokk, a harmadik pedig inkább a rokokó stíuselemeit, jellegzetességeit mutatta. Ez azért is volt így mert az évszázados fennállás miatt több kor és stílus emlékeit is megtalálták itt.

Ebéd után volt nagyjából két és fél órás szabadidőnk, ami időt mi (a csapat egyik fele) hűtőmágnes-vadászatra használt. A csapat másik fele mindeközben elment a híres-neves és mindenhol látható pozsonyi várhoz. Sajnos bemenni nem tudtak, de elmondásuk szerint egy hatalmas és gyönyörű épület, amit mindenképp meg fogok nézni, ha legközelebb megyek.

A bőséges vacsorát követően pedig következett az a program, amit talán a legjobban vártam és amire a leginkább kíváncsi voltam. Elmentük egy magyar közösségi házba, ahol a Pósa együttes tartott nekünk egy fél órás koncertet. Különböző nagymagyarországi tájegységek népdalait hallgattuk meg több különböző hangszeren. A magas színvonalú koncert után pedig félretoltuk a székeket és kezdődhetett az élő zenés táncház! A lépéseket a Szóttos Kamara Néptáncgyűttes tagjai mutatták be. Az egész közönséggel különböző körtáncokat táncoltunk, ami a kis hely miatt kifejezetten kaotikusra sikerült. A tojás alakú formáció ott tört meg az embertömegtől, ahol nem szégyellte. Nem emlékszem már, hány embernek léptem a lábára, de mentségemre szóljon, hogy nem láttam, hova lépek és nem is mindig azért mozdultam, mert én akartam.

Ettől függetlenül viszont hatalmas élmény volt. Volt egy srác, aki versenyszerűen néptáncolt és ő is mutatott lépéseket, illetve két leányzót fel is kért táncolni a csapatunkból. Úgy megpörgette őket, hogy szerintem még ma is szédülnek. A táncház egyébként majdnem két órán keresztül tartott és minden percét borzasztóan élveztük, annak ellenére is, hogy a végére minden ruhánk tocsogott az izzadságtól.

Ám mielőtt még aludni tértünk volna, lementünk a szállásunk alatt található kis bárba egy csapatépítő programra. Beszélgettünk, majd elkezdtünk *Alszik a várost* játszani. Aki esetleg nem ismerné, ennek a játéknak az a lényege, hogy van egy gyilkos, és meg kell ölnie minden városlakót, anélkül, hogy a többiek rájönnének és kiszavaznák. Ez így első hallásra nagyon brutálisnak hangozhat, pedig egyébként egy nagyon izgalmas parti játék. Az első körben én

lettem a gyilkos, és meg is nyertem a játékot (azóta is félek a tanárnő bosszújától, mert abban a játékban bizony ő volt az első áldozat).

A harmadik napot azzal kezdtük, hogy összepakoltunk és lementünk a szokásos helyre reggelizni. A finom étel után bőrönddel lesétáltunk az iskolához és tábort vertünk a tanáriban. Kezdődhetett is az utolsó és egyben legnehezebb megpróbáltatás! Négy csapatban az volt a feladatunk, hogy különböző osztályokban tartsunk egy két tanórát felölelő workshopot, ami a közösségi média hatására és használatára fókuszál. A programtervet előzőleg kidolgoztuk, csak pár aprósággal kellett kiegészíteni. Az én csapatomban egy nagyon kedves másodéves lány került, akivel abban egyeztünk meg, hogy mivel ő még nem tartott ilyen workshopot, ezért én fogok főleg beszélni, ő meg segít nekem, hogy rendben legyen a tábla, a papírok, egyéb kellékek, és figyelmeztessen, ha már csak kevés idő van hátra.

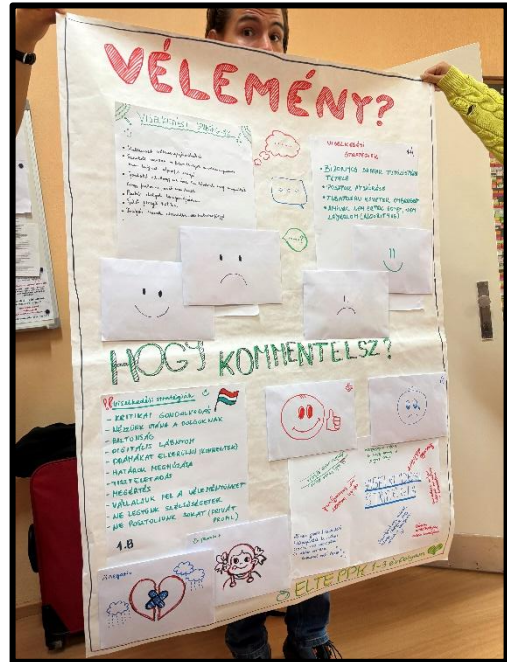
Mikor beléptünk az osztályterembe, nem volt bent tanár, úgyhogy egy kicsit bizonytalanok voltunk, de miután váltottam pár szót a diákokkal, kiderült, hogy a felügyelő tanár (akinek akkor lett volna órája, amikor mi bent voltunk) késik pár percet, úgyhogy nyugodtan elkezdhetjük az órát. Becsöngetéskor gyorsan elmondtam az elengedhetetlen reklám részeket (az ELTE-ről jöttünk, pedagógia szakosok vagyunk stb.) A workshop egy körben állós jégtörővel kezdődött, majd elkezdtünk beszélgetni a kommentekről. Párokban kellett a diákoknak olyan kommenteket írni, amit az életük során kaptak, de lehetett valós példákat is hozni. Amíg írtak, igyekeztünk mindketten járkálni közöttük, hogy ötleteket adjunk és beszélgessünk velük. Hát hadd ne mondjam, elég sok sokkoló kommenttel és storyval találkoztunk, főleg a negatív oldalon. Felolvasás után beszélgettünk arról, hogy mi volt a kontextus és hogyan érintették őket a megjegyzések. Eközben elkezdtük felírogatni a táblára azokat az érzelmeket, amiket a két kommenttípus kiváltott belőlük. Válaszokat kerestünk arra, hogy mi lehet az oka annak, hogy az online térben az emberek sokkal gátlástalanabbak. Ez a szekció kicsit elhúzódott, úgyhogy a szünet után fejeztük be. Csöngőkor kiengedtük őket szünetre.

Szünet után még befejeztük az előző feladatot, aztán új csapatokat alakítottunk ki. A feladat az volt, hogy be kell mutatniuk egymásnak egy celebet/influenszert és elmondani, hogy miért lehet szeretni és miért lehet utálni az adott illetőt. Erre kaptak tíz percet, aztán mindenki bemutatta a másik által ismertetett celebet. Erre aztán reflektáltunk és sikerült eljutni arra a következtetésre, hogy az, ami valaki számára nem vonzó, az mások által viszont borzasztóan kedvelt lehet, ezért relatív az, hogy hogyan ítélünk meg valakit. Utolsó feladatként az osztálynak közösen kellett gondolkodnia és összeállítani egy viselkedési kódexet az online kommenteléshez. Ez a feladat már nem annyira ment nekik, úgyhogy viszonylag hamar tovább is mentünk a záró feladatra. Elmondtam egy összefoglaló szöveget és mindenkit megkértem, hogy az elhangzottak szellemében írjon a padtársának egy kedves üzenetet. És ebben a pillanatban ki is csöngettek, úgyhogy elkészöntünk és ment mindenki a dolgára.

Összeségében egyébként azt tudom mondani, hogy jól sikerült a workshop és a diákok is nagyon együttműködők voltak, aminek nagyon örültem, mert ez a gimnazista korosztály nem az együttműködésről és a tanulás iránt érzett szeretetéről, aktivitásáról híres. A társam borzasztóan sokat segített a háttér feladatokkal, amiért a mai napig nagyon hálás vagyok neki. Ami kicsit meglepő volt számomra, hogy mennyire fárasztó két órán keresztül folyamatosan

beszélni. Nem is értem, hogy a tanárok az egyetemen, vagy csak egy szimpla középiskolában hogy csinálják ezt.

A workshop után visszamentünk a tanáriba és készítettünk egy közös posztert a workshopok tapasztalatai alapján. A programzáró szöveg és a köszönetnyilvánításokat követően átadták az ajándékokat a csapatvezetőknek. A közös ebéd után pedig felkaptuk a bőröndöket és elindultunk a buszpályaudvarra. Itt szenvedtünk egy kicsit a busszal és a poggyással, de végül aztán csak elfoglaltuk a helyünket és indulhattunk haza. A szakfelelősöm mellé kerültem, akivel szinte hazáig beszélgettünk utazásról, tanulmányokról, történelemről és szegregációról. Nagyon érdekes volt az emberi oldalát látni és egy kis ideig nem úgy beszélgetni, mint a tanár a diákkal, hanem mint két egyszerű ember. És ezzel a beszélgetéssel és egy naplementében hazafelé tartó zöld busszal véget is ért a pozsonyi kaland!

Csider Bálint, 3. évfolyam, ELTE PPK

2024. október